

Tuokiota myöhemmin Orfeus oli luolan suulla ja auringon valo lämmitti hänen kasvojaan. Suuri riemu virtasi hänen koko olemuksensa lävitse. Hurja unelma takaisin saadusta onnesta oli todella käynyt toteen. Orfeus kääntyi ottaakseen Eurydiken syliinsä. Eurydike ei kuitenkaan ollut yhtä vahva kuin hän ja oli siksi jäänyt nousun aikana hänestä hieman jälkeen. Orfeus näki himmeästi vaimonsa olevan tulossa häntä kohti yhä varjoisessa käytävässä. Mutta Eurydike näytti häipyvän näkyvistä ja oli sitten poissa. Orfeus syöksähti eteenpäin, mutta liian myöhään. Eurydike oli palannut vainajien varjomaailmaan ja Orfeus oli menettänyt hänet ikiajoiksi.

Toisen kuuluisan soittajan, Arionin, tarinalla on onnellisempi loppu. Arion oli Poseidonin poika, mutta hän eli Korinthossa kuningas Perianderin hovissa. Orfeuksen tavoin hänkin oli kuuluisa lyyransoittaja ja matkusteli laajalti soittamassa ja laulamassa Kreikan juhlatilaisuuksissa ja pidoissa.

Useimmat tällaiset juhlat järjestettiin manterella suurimmissa ja tärkeimmissä kaupungeissa kuten Tirynsissa, Mykenessä, Ateenassa ja Thebassa, eikä Arion silloin joutunut tekemään kuin muutaman päivän matkoja. Koitti kuitenkin aika, jolloin Arion sai kutsun saapua kilpailemaan erälle juhliille Sisiliaan. Tilaisuus oli hyvin tärkeä, sillä paikalle kokoontuivat monen maan parhaat soittajat osallistuakseen kilpailuun. Arion päätti, ettei hän jättäisi tilaisuutta käyttämättä, vaikka saarelle olikin pitkä merimatka.

Juhlien lopulla Arion valittiin voittajaksi. Hänelle suorastaan satoi lahjoja – jalokiviä, runsaasti kirjailtuja viittoja, kultakoruja, rannerenkaita ja hopeaisia medaljonkeja sekä maljakoita, maljoja ja juoma-astioita, joihin ajan parhaat taiteilijat olivat maalanneet värikkäitä kohtauksia jumalten elämästä.

Uudet hienot vaatteet yllään Arion otti metallihelaisiin arkkuihin pakatut palkinnot mukaansa, nousi laivaan ja lähti kotimatkalle. Laiva purjehti kaksi päivää itää kohti. Kun Arion oli kolmantena aamuna kävelemässä kannella, merimiehet kävivät äkkiä hänen kimpuunsa ja raahasivat hänet vastarinnasta

piittaamatta kapteeninsa luo. Kapteeni, parakas konna, hymyili julmasti repäisten hopeaisen medaljongin Arionin kaulasta. ”Meillä on kaikille sinun aarteillesi parempaakin käyttöä kuin raahata niitä takaisin Kreikkaan”, hän sanoi ottaen tikarin vyöltään.

Arion käsitti, että hänellä ei ollut mitään mahdollisuuksia yrittää vastarintaa, kun hänen ympärillään oli niin paljon hillittömiä ja aseistautuneita miehiä. Hän seisoikin suorana osoittaakseen, ettei pelännyt kuolemaa. ”Jos minun on kuoltava”, hän sanoi, ”niin antakaa sen tapahtua minun valitsemallani tavalla.”

Kapteeni kohautti olkapäitään. Hänelle ei todellakaan merkinnyt mitään millä tavoin tuo rikas muukalainen kohtaisi matkansa pään, joten Arionin annettiin nousta laivan keulaan, missä hän soitti vielä muutamia uhmakkaita säveliä lyyrallaan ennen kuin heittäytyi aaltoihin.

Kapteenilla ja merimiehillä oli niin kiire päästä käsiksi raudoitettuihin arkkuihin ihas-tellakseen aarteita, että he eivät enää ehtineet vilkaistakaan Arioniin. Jos he olisivat sen tehneet, he olisivat nähneet parven delfiinejä hypimässä aaltojen läpi laivan lähellä. Yksi delfiineistä otti Arionin selkäänsä ja kiisi kohti Kreikkaa.

Muutamia päiviä myöhemmin laiva purjehti Korinthon satamaan, ja kapteeni kertoi vakuuttavasti kuinka myrsky oli pyyhkäissyt Sisiliasta tulleen matkustajan ja tämän kaikki tavarat mereen. Lopetettuaan juuri kertomuksensa kapteeni vilkaisi laiturille ja hänen kasvonsa kalpenivat. Sieltä asteli häntä kohti hitaasti tuo mies, jonka piti nyt maata hiekassa aaltojen alla.

Arion ei sanonut kapteenille mitään vaan käveli tarkoituksellisesti tämän ohi ja nousi laskusiltaa myöten laivaan. Kapteeni ja miehistö vangittiin ja vietiin kahleissa pois, ja Arionin aarteet kannettiin turvallisesti palatsiin. Kiitokseksi turvallisesta kotimatkasta Arion tilasi delfiinin selässä ratsastavaa miestä esittävän komean pronsseistoksen sijoitettavaksi rannikolle juuri siihen kohtaan mihin delfiinit olivat hänet jättäneet.